

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΗΓΜΑΤΑ [Του Πατρ Λουί]
 ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΤΗΣ

Είχαμε περάσει μία πολύ θυελλώδη νύκτα. Όταν, τὸ πρωί, μετὰ τὸ τέλος τῆς θαλασσοταραγῆς ἀνέβηκα σὲ κατ'ἀστρονῶμα τοῦ ἀτμοπλοίου πού μᾶς πῆγαιε εἰς τὴν Ἀφρική, εἶδα ἕναν ψηλὸ Μαροκινὸ νὰ πλησιάζῃ τὸν πλοίαρχο καὶ νὰ ρωτᾷ :

— Πότε θὰ φθάσουμε εἰς τὴν Μελλάλα ;
 — Ὡ, θ' ἀργήσουμε πολύ, τοῦλάχιστον δεκαπέντε μέρες, ἀπὴν-τῆς ὁ πλοίαρχος.

Ἡ λύπη πού ἐχύθηκε σὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Μαροκινοῦ, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπόκρισιν τοῦ πλοίαρχου μοῦ τὸν ἔκανε συμπαθῆ.

Τὸν πλησίασα καὶ τοῦ ἀπέτεινα τὸν λόγο. Σὲ λιγάκι εἴμαστε φίλοι. Τὸν ἔλεγον Χατζῆ Ὀμάρ. Τὴν περισσότερην ὥρα ἦταν σιωπηλὸς καὶ μόνον διὰ τὸν ἔλεγε τίποτε καλλίτερο νὰ κάνουμε, καὶ τὸν παρακαλοῦσαμε νὰ μᾶς διηγήθῃ κατὶ τῆς πατρίδος του, διέκοπτε τὴν σιωπὴν του.

Μία βραδεία, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις, μᾶς διηγήθη τὴν ἑξῆς ἱστορίαν :

Ὁ Χατζῆ Ὀμάρ εἶχε ἕναν ἀδελφόν, τὸν Μαχμούτ Μπέν-Ἀμπν-Ἐλ-Νεμπί. Ὁ Μαχμούτ ἦτο ἡδὴ σύζυγος τριῶν γυναικῶν, καὶ εἶχε παύσει ἀπὸ καιρὸ νὰ συλλογίζεται καὶ ἄλλο γάμο, διὰ τὴν μίαν μέρᾳ τυχαίως συνήντησε μίαν περιπλανητέην κοπέλλα. Τὴν κοπέλλα αὕτη τὴν ἀγάπησε ἀμέσως, μὲ δὴν τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Ἐ'δνομά τῆς ἦσαν Ντζουγκρά. Ντζουγκρά πού στῆ γλώσσα τῶν Μαροκινῶν σημαίνει «μαραγιστριά». Ἡ Ντζουγκρά εἶχε γεννηθῆ στῆς πεδιάδες τῆς Τύνιδος, καὶ φοροῦσε τὸ κοστούμι τοῦ χωριοῦ τῆς : ἕνα σκέτο κοκκίνον πουκάμισο μ' ἕνα ἀνοιγμα στὸ δεξιὸ πλευρὸν, μέσα ἀπὸ τὸ ὅποιο διεφάνετο τὸ νέον τῆς στήθος. Ἦταν κέρη τσοπάνου, ἔλεγε

ἡ μητέρα τῆς καὶ τὸ ἐπαναλάμβανε καὶ ἡ κόρη, μᾶλλον ὅμως ἐμοίωζαν μὲ γυφτισσες. Ἰσως γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τόσο παράξενη ἡ ὁμορφιά τῆς Ντζουγκρά. Οὐτε στῆ γῶν, οὐτε στὰ ὄνειρα, ἀνθρώπου μᾶτι δὲν εἶχε ἀντιφύσει ποτὲ τέτοια ἐξωτικὴ ὁμορφιά. Ὅλοι ἐμακαρίζον τὸν Μαχμούτ πού τὴν συνάντησε κι' ἀγαπήθησαν.

Μὰ ἡ ἀγάπη εἶνε περισσότερο πλασμένη ἀπὸ πόνον παρὰ ἀπόλαυσιν. Κι' ὁ Μαχμούτ, δὲν ἀργῆσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ Ντζουγκρά δὲν τοῦ ἔδωκε παρὰ μόνον τὸ ὄρατο ἀδιόφορο σῶμά τῆς, καὶ γι' αὕτη τῆς τὴν προσφορὰ ἐξήγησε ἀπὸ τὸν φίλον τῆς, νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἄλλης του γυναικῆς. Ὁ Μαχμούτ τὸν ἔδεχθη. Μποροῦσε νὰ κἀνῃ καὶ ἄλλοις ; Δυστυχισμένος καὶ καταραμένος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὅποιος συναντᾷ τὸ δρόμο του γυναικῆ πού μόνον ἡ θεὰ τοῦ σώματός τῆς μεθᾷ ! Ἡ Ντζουγκρά εἶχε μεθύσει τὸν ἀδελφόν μου. Τὸν ἔκαμνε ὅ,τι ἠθέλε. Στὸ σπῆτι του μέσα ἐκεῖνη ἐπρόσταζε καὶ ὁ ἀνδρας τῆς ἐκελοῦσε τίς προσαγές. Ὁταν τὸν βαρῆθηκε, ἔδριζε τὰ μᾶτια τῆς σὲ ἄλλους. Καλὰ τὸ λέγουσιν οἱ παλῆοι : «Γύφτισσα μὴν ἀγαπήσης. Φωνιά κυλᾷε στῆς φλέβες τῆς».

Ἀλλὰ καὶ στοὺς νέους τῆς φίλους δὲν ἔδινε παρὰ μόνον ὅ,τι εἶχε δώσει καὶ εἰς τὸν Μαχμούτ. Τίποτε παραπάνω.

Μία βραδεία ὅμως αἰσθάνθηκε κατὶ πού ποτὲ ὡς τὰ τότε δὲν εἶχε αἰσθανθεῖ. Τὴν καρδιά τῆς τρύπησε τὸ αἰχμηρὸ βέλος τῆς ἀγάπης. Τὴν Ντζουγκρά τὴν ἔπιασε σὴν τρέλλα. Θεὸς εἶπαν ὁ Ἀμπν-ναλλά, τὸ παλληκάρι πού ἀγάπησε, ἢ ἕνας φτωχὸς νέος πού ὅλοι γνωρίζαμε, καὶ πού κοιμῶτανε τὸ καλοκαίρι στοὺς δρόμους καὶ τὸν χειμῶνα στῆς ἐκκλησιᾶς ; Ὅ,τι καὶ ἂν ἦταν, θεὸς ἢ δαίμονας, μίαν νύκτα ἡ Ντζουγκρά δὲν κρατήθηκε, καὶ ἔφυγε μαζί του.

Μέρες καὶ μέρες, λυσσασμένος ἀπὸ ὀργὴν καὶ ντροπὴν καὶ ἀπαρηγόρητος ἀπ' τὸν πόνον (γιατὶ παρ' ὅσα καὶ ἂν τοῦ ἔκαμε, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρέλλῶ), ὁ Μαχμούτ ζήτησε τὰ ἴχνη τῶν παντοῦ, στοὺς κρημνῶνας τῶν βουνῶν καὶ στῆς ἀπλοχωριῆς τῶν κάμπων. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς βρεῖ. Τὰ ἄλογα μὲ τὰ ὅποια εἶχαν φύγῃ ἦσαν τὰ καλλίτερα τοῦ χωριοῦ. Παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισίαν του ἦταν ἔτοιμος ὡς τόσο νὰ τὴν συγχωρήσῃ, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ εἶχε σκοτίσῃ ὅλη του τὴν ὑπερηφάνειαν μέσα του. Ὅμως δὲν φανταζόταν πὺς θάβλεπε ὅτι ἦταν γραφτό του νὰ ἰδῇ.

Ἀπὸ μὲρες μετὰ τὴν φύγῃ του, ἀρχισε πάλιν νὰ τοὺς ἀναζητῆ. Κίπποιος σὲ δρόμο τοῦ εἶπε ὅτι εἶχαν πάει σὲ κάποιον τόπον. Ὁ Μαχμούτ δίχως στιγμή νὰ χάσῃ χύθηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅταν ὁ ἀδελφός μου ἀνοίξε τὸ δωμάτιον ὅπου τὸν ἐπιηροοφόρησαν ὅτι εὐρίσκοντο οἱ δύο φυγάδες, τοῦ ἤλαθε σὴν τρέλλα. Οἱ δύο νέοι ἦσαν τόσο μεθυμένοι ἀπὸ ἀγάπην, ὥστε δὲν κατάλαβαν τὴν παρουσίαν του. Ὁ Μαχμούτ φώναξε δύο φορές : «Τζου-

γκρά !... Ντζουγκρά !...» Ὑστερα δίχως νὰ αἰσθάνεται τί ἔκανε, χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν Ἀμπν-ναλλά, ἔτσι καθὼς ἦσαν ἀγκαλιασμένοι. Ὁ νέος πέθανε εὐθύς. Ἡ Ντζουγκρά ὅμως, ἀπρὸ ἔβγαλε μίαν ἀδύνατη, ἀλλὰ παρατεταμένην, σὴν σ' ἐρωτικῆ ἔκστασι, φωνή, ἀνοίξε διὰπλατὰ τὰ ἔσοιμα νὰ σβῆσουν γιὰ πάντα μᾶτια τῆς, γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν Μαχμούτ καὶ ἐμουρμούρισε :

— Ὁ Μαχμούτ ! ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε... Τὸν παρακαλοῦσα νὰ μὲ κἀνῃ νὰ πεθάνω μὲς τὸν ἔρωτά μου, μὲς τὴν εὐτυχίαν μου. Ἀυτὸς ὥπλισε τὸ χέρι σου ! Θεὸς μου τί γλυκειὰ πού ἦταν ἡ τελευταία νύχτα ! Ἐσὺ, Μαχμούτ, θὰ πεθάνῃς μὲς στὰ γερόματα, στῆν ἀρρώστειαν καὶ στὸν πόνον... Ἐγὼ πεθαίναμι λιθοθραυισμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀγαπημένου μου. Ἐβλογημένος νᾶσαι Μαχμούτ, πού μὲ σκότισες στῆν ἀγκαλίαν τοῦ καλοῦ μου, εὐλογημένος... εὐλογημένος...

Ὁ Χατζῆ Ὀμάρ εἶχε τελειώσει τὴν διήγησίν του. Μὲ μίαν ὀργὴν χειρονομίαν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μαχαίρι καὶ μᾶς τὸ ἔδειξε. Ἦταν τὸ μαχαίρι τοῦ ἀδελφοῦ του ; Ἡ ἱστορία π' ἀκούσαμε συνῆβη στὸν ἀδερφόν του ἢ στὸν ἴδιον ; Γιὰ μίαν στιγμὴν εἶδα νὰ ἰριδίζον ἀπάνω στὸ μαχαίρι αὐτὸ ἕνα πλήθος μικρῆς κόκκινης ἀστραπῆς. Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν Χατζῆ Ὀμάρ. Ἦταν ἡμερος ὅπως πρὶν κἀνῃ τὴν διήγησίν του. Μόνον τὰ μέγαρα του μαυρα μᾶτια, ἀνέδιναν, σ' ὄχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μίαν σκοτεινὴν λάμψιν.

Μετάφρ. Κ. Παράδης

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ...ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Τὸν Κάρολον τὸν Μεγάλον οἱ χρονογράφου τὸν ἀποκαλοῦσιν Ἅγιον γιατί ἴδρως τόσους μόνους ὄρες εἶναι οἱ ἡμέρες τοῦ εὐεῖος.

Ἀναφέρουν προσέτι, ὅτι ὁ εὐτοκράτωρ Κάρολος δὲν ἐγνώριζε νὰ γράφῃ. Ὁδὸδὸς εἶναι τοῦτο παράδοξο, καθὼτι κατὰ τὴν βάρβαρον ἐκείνην ἐποχὴν πλείστοι ὄντι βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες ἦσαν ἐντελῶς ἀγράμματοι. Τοιοῦτόπως οὕτε ὁ Φρειδερίκος ὁ Πυρρὸς (Barbarossa) ἐγνώριζε νὰ γράφῃ, οὕτε ὁ Φίλιππος ὁ Τολμηρὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, οὕτε ὁ Ἰωάννης Λουξεμβούργ, ὁ βασιλεὺς τῆς Βοημίας.

Ἐσαύτως μέχρι τοῦ Γουσταῦ Βασα οὐδεὶς τὸν βασιλεῶν τῆς Σουηδίας, ἐγνώριζε γράμματα ! Πολλοὶ μάλιστα τὸν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἔδεικνον καύχημα ὅτι ἦσαν ἀγράμματοι ! Πλέον μάλιστα χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἑξῆς : Ὅτι μέχρι τῆς 14' ἑκατονταετηρίδος εἰς πλείστα συμβόλαια ἀπαντᾶται ὅτι ὁ δαῖνα «δὲν ὑπογράφει μη γινωρίζων γράμματα καθὸ εὐγενής» ! Οἱ βασιλεῖς ἐσημίονεν τὸ ὄνομα αὐτῶν διὰ μονογράμματος. Πολλὰκι μάλιστα ὑπέγραφαν ἀντὶ αὐτῶν οἱ γραμματεῖς των !

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἑκατονταετηρίδων τοιαύτη σπάνις ἀνθρώπων γινωσκόντων γράμματα ὑπῆρχεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἵνα μὴ ἐκλείψωσι ὀλοσχερῶς οἱ ἐγγράμματοι, ἀπῆλλασαν τῆς ποιητῆς τοῦ δανιῶνου πάντα κατοχῶν πού εἴξετε νὰ διαβῆτε !!! Σὺλλέκτης

ΕΚΛΕΚΤΑ ἘΚΔΟΣΕΙΣ

Υπὸ τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας Γ. Παπαδημητρίου καὶ Σία (Δόρον 16) ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα κομψῆ τυπομένα καὶ ἀριστοτεχνικὰ μεταφρασμένα : Γκόρκυ «Ἡ Οἰκογένεια Ὀρλώφ», Ὁρμαν «Τὰ Παραμῦθια, Ντ' Ἀνούντιο «Οἱ Παρθένες τῶν Βράχων». Ἐσαύτως ἐκκυκλοφόρησε τὸ ἀριστοτεχνικὸν τὸ Φλωμπέρ «Σαλαμπό».

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς «Δολοφονημένης» ! τελειώνει. Ἀπαντήσατε ταχέως : — ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΑΙ Ὁ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ; Κτεταχθε στὸ ἐξόφυλλο τοὺς ὄρους καὶ τὰ πλοῦδα ὄδρα πού θὰ πάρετε. Μὴ χάνετε καιρὸ !